

Balerina

Ponekad u životu dosta toga kada se desi nas iznenadi a tek posle razmislimo o svemu i vidimo koliko tu ima sreće i sudbine. Upoznali su se sasvim slučajno preko cipela za balet.

Na putu sa posla pored kako se kasnije ispostavilo baletske škole, za oko mu je zapala jedna crvenokosa devojka, nije joj čak ni lice video, već je izletela pravo ispred njega iz ulaza i krenula niz ulicu žustrim korakom, njen crveni rep se klatio poput satnog klatna, vitke noge, i ranac su sve što je video. Iz ranca je virila jedna cipela za balet, a uskoro je i ispala.

Videvši da je devojka i dalje odlazila niz ulicu a cipela ostala, pokupio ju je i požurio za njom. Nije to baš susret koji bi iko priželjkivao, treba zaustaviti nekog ko možda i ne želi, jedno hej izvini, i ona je usporila, jednom rukom joj je dotakao rame i ponovio:

-Hej izvini, mislim da je ovo tvoje,

Ona se okrenula, pomalo iznenadjeno, pomalo ljuto, i onda ga je pogledala pravo u oči, njene behu zelene, i potom je ugledala cipelu u njegovoj ruci i shvatila o čemu se radi, osmehnula se konačno, a on je izustio:

- Mislim da je tvoja, pošto nije moj broj sigurno

Osmehnula se pokazujući lepe zube, gledala ga i uzela cipelu koju joj je nudio

-Kako da ti zahvalim za ovo, pitala je i dalje se osmehujući

On se osmehivao takodje, i prozborio je konačno:

-Pa eto mogla bi me odvesti na piće, ipak sa jednom cipelom plesati nije isto kao sa obe

Nasmejala se na to, razmenili su kontakte i otišli posle nekog vremena, i tako ponovili par puta pre nego je to postalo nešto mnogo više od pogleda, nežnih dodira ruku i priče. Posle par meseci su počeli i da žive zajedno, prosto kao da su svi delovi slagalice konačno legli na mesto.

Kasnije mu je uz piće rekla da je tog popodneva bila besna i tužna jer je napustila baletsku školu, i da bi najradije otišla što pre kući da se smiri i isplače kad ju je neko potapšao po ramenu i ponudio joj cipelu, a eto taj iskreni osmeh dečka koji je držao malenu cipelu u rukama jedva je

dodirujući je nekako sve to potisnuo u drugi plan. Rekao joj je da je ona njegova balerina i bez škole i ma šta ko rekao i poljubio je, dugo i nežno.

Pošto sa baletom više nije mogla, vratila se na svoje studije i prionula je na to da bi što pre završila kako bi mogli da žive lakše i bolje oboje, on se nije brinuo, radio je i mogao je da uz dodatne poslove priušti dovoljno za skroman ali lep život. A u ostalom bitno je da postoji ljubav uzajamna i onda je sve lakše.

Ona se brinula jer njegov posao i nije baš bio uobičajen, ali je on samo odmahivao rukom na to, i uvek bi je zagrlio pre nego bi na posao otiša, a kada bi se vratio uvek bi ga čekala budna samo da ga dugo zagrlj i tako ljubomorno i čvrsto drži.

Posle više meseci života shvatili su da su konačno našli jedno drugo, posle male i kratke ceremonije u opštini otišli su na vikend, ona je za tu priliku obukla jednu svetlo zelenu haljinu, njene bele cipelice i tanak kaiš su se uklapali sa bisernom ogrlicom darom njegove porodice, skromni prsten je krasio njene vitke prste, a crvene usne su se razvukle u zagonetni osmeh kada joj je rekao da ima još jedan poseban poklon za nju. Dao joj je omalenu kutijicu i upozorio je da bude pažljiva, ona je sa dečijom radoznalošću otvorila i u kutiji je bila balerina od stakla u pirueti i malom zlatnom dijamantom.

-Rekao sam ti da si ti moja balerina ma šta mi ko rekao

Osmehnula se i zagrljila ga, zaplakala je i na njegovo uz osmeh da će pokvariti šminku ga samo pogledala tim prelepim očima i poljubila.

Život je išao skladno svojim putem, završila je fakultet i našla posao u jednoj kancelariji, i dalje ga je brižno ispraćala i čekala kada bi se sa posla vraćao. I uvek bi to činila sa osmehom makar se tek i probudila i uvek bi na njegovo spavaj dodala:

-I hoću ali uz tebe i samo bi se nasmejala

Nije prošlo previše i počeo je da primećuje da mada je bila vitka, sada je mršava, nije bilo bola, nije bilo naznaka, a kada je bol došao i kod lekara je postalo jasno da je nešto strano i mračno njeno telo obuzelo. Pokušali su sve, i probali su sve, i trave i travke i meleme, i lekove, i zračenje i kada je delovala bolje rezultat je bio isti uvek, njena kosa crvena je nestala i posle ponovo izrasla. Prestala je da radi, više nije mogla, i bila je u stanu, on je i dalje išao na posao i ako to nije želeo, želeo je samo da bude uz nju, ali je morao da zaradi za lekove, za život, za oboje.

Znao je gde sve to vodi, znala je i ona, i o tome nisu ni govorili, samo su se očima gledali, i ona bi uvek bila ta koja bi se prva osmehnula, a onda i on za njom.

-Biće sve u redu govorila bi,

-Naravno da će biti, ipak si ti ta koja je kose crvene, ogovarao bi joj ljubeći je

Znao je ali nije želeo da veruje, pa i zar ima ičeg lošeg u bolje verovati. Voleo ju je, ona je bila njegova iskrena i najdraža i on njen. Dani su išli svojim tokom, sada već bi bila toliko umorna da bi je uglavnom zaticao kako ga usnula na kauču čeka, i dalje bi ga grčila i osmehom čekala. Njene zelene oči su i dalje bile svetle, i jasne kao i prvog dana, ali ona nekad vitka, a potom mršava se prosto topila, bila je ponekad kako je mislio skoro prozirna, a njene oči i osmeh su ostali isti.

Ništa nije nagoveštavalo, i kolege na poslu su ga posle par meseci čudnog gledanja ponovo gledali kao nekada, mada su imali tu neku upitnost i on je znao da su se oni pitali dokle i nadali se radi njega, radi njih.

Još jedan beše dan, i kraj smene, na putu kući kupio je hleb i bombone, svratio je po jedan cvet divlje trešnje koje je proleće iznedrilo, bio je crvenkasto beo i mirisan, odlomio ga je i poneo njoj. Kada je kući stigao njenu omiljenu muziku je stub svirao a ona je bila na kauču. Sa dovratka pošto je spustio sve na sto i krenuo sa grančicom načičkanih cvetova ka njoj prozbori:

-Danas si rešila i komšije da slušaju tvoju omiljenu muziku

Ali odgovora nije bilo, i u par koraka od vrata do nje on je sve shvatio, svaki njegov strah se ispunio. Ležala je opruženo kao i uvek, kao da spava, imala je osmeh na licu, i više nije bila tu.

Slomio se i pao pored nje držeći je u naručju. Ona je bila tu, ali više nje nije bilo. Imala je svoju zelenu haljinu na sebi. Volim te je ostalo ispisano karminom na ogledalu i poljubac. Mora da je osetila, mora da je znala, ništa više nije mogla. I kada se spremaš na nešto loše nikada nisi spreman za to. Plakao je dugo i bolno.

Služba je prošla, sve obaveze ovozemaljske koje se moraju uraditi, dobio je odmor ali je podneo zahtev da se vrati na posao. Radio je kao automat, radio je kao robot, a kući mu je bilo najteže kada bi se vratio. Nikada nije pomislio da će se tako odigrati, jer on je taj koji je svaki dan rizikovao a ne ona, on je bio vatrogasac i voleo je to, radio je svaki dan da bi sve zaboravio, ali svake večeri ta soba, taj stan, njen miris parfema bili su mu još teži.

Jedne večeri behu u veliki požar uvučeni, rekoše da je dečak u stanu ostao, razbio je vrata i kroz vatru se probio, našao ga je usnulog u krevetu, izneo ga je, dao mu vazduha, imao je oči poput smaragda, imao je oči kao ona što je imala, sve je učinio i hitnoj ga je predao, ali dečak nije preživeo a imao je samo 5 godina, šta je on pa to zaslužio kad mu je život tek počeo.

Kada su se vratili iskoračio je iz kamiona, otišao je pravo kod svog komandira, nije se ni presvukao, nije se ni umio, ušao je bez kucanja i samo tiho rekao:

-Ja ovako neću moći više, i potpuno se slomio.

Nisu ga hteli tek tako pustiti, ali je on znao da se više neće u vatru vratiti, na kraju je povremeno teoriju kolegama predavao. U stan je ušao samo jednom, stvari je pokupio, njenu majku je zamolio da uzme sve što želi, kada ga je prodao, uzeo je omanju kuću na proplanku van grada.

Kuća je bila mala, ali taman koliko treba, imala je radionicu u kojoj je svašta od drveta pravio. Imao je sada i psa, crnog kovrdžavog, koji je stalno podno njegovih nogu visio, i sada dok je knjigu pored prozora čitao on je zalajao i to je bio znak da u šetnju idu.

Spustio je knjigu na sto pored prozora i izašao vani, od promaje zavesa se pomerila i preko knjige prešla zakačivši se za ram a u njemu behu nasmejani on i ona u zelenoj haljini, pored rama je stajala mala staklena balerina u pirueti.

Rekla je ...

Rekla je da to nije više to, i da mi mora to reći makar i tako sablasno tiho preko telefona.

Te strasne sprave zbroja štampanih kola i otpornika, rekoh razumem mada razumeo ništa nisam

Bilo je to poput onoga kada te u tuci udare drsko u sred stomaka, i kada uspeš povratiti vazduh pitaju dali si dobro

Odgovoriš i tada isto iako to nije tako, a šta bi drugo i mogao reći

Klik i glas nestade miljama kroz zrak, bacih telefon koji mi je tu vest doneo, al nije do njega to

Osetih kako je pod poceo da puca ispod mojih nogu i da popušta poput tankog leda,

propadoh pravo u ništavilo, kovitlac svega što čini moja sećanja, moja osećanja

Kada sam se ponovo setio ko sam video sam nju kako me čeka, ona je al nije ona više

Čeka me dok koracam polako gazeći kao da su mi noge lake poput pera, drži sebe u svom zagrljaju

I kada sam stigao čujem već neku poznatu priču, reči koje nekako smisla nemaju,

Koje nemaju odgovora u njenom osmehu dok se budi u mom naručju, u osmehu kada dodjem,

U sreći kada se na čošku nađemo, ne nema tu istine, samo laži savesti koja se krije iza istine,

Kako da znam da sam sanjao barem sve, da se jednog jutra ponovo srećom okupan probudim, ali ne

Sve što je rekla nije ležalo u mom sećanju, a njen pogled kolko jučer pun sreće i života, nestao je.

Prazan dalek, gleda negde daleko kroz mene, poput očiju lutke, nekada žive danas...

Danas u njima samo ništavilo, i nemam više šta čuti, odlazim a svaki korak bolan a svaki tren čujem okreni se.

Al znam da moje oči nema više ko da sačeka, tamo stoji sada stranac, a ona koju volim i koju sam voleo.

Odnelo je sve, nestala je, ugasila se poput sunca u sred oluje, nema je, nestala je iz mog naručja

Oteta od sebe same, od mog najlepšeg sećanja, svih osmeha, poljubaca, svih reči prećutanih

I kao da je bilo sve samo san, laž ili istina, nema za mene sreće u njenim očima,

Obrisan poput skolske table, odstranjen poput beskorisnog viška, prepušten sebi svojim osećanjima.

Voleti nekoga ko je nestao, nekog ko je rekao zbogom, a šta ću ja sa tom ljubavlju sada?

Koraci jače idu, okreni se čujem, okreni se moli, ali ne, jer nema je više, ostala su samo moja sećanja Da nisam ja to sve sanjao, i tek pokoja slika sa osmehom njenim uz moj...

Beograd - Rim

Otključavši vrata ona se otvore uz škripu i miris drveta i knjiga. Skinuh sako i okačivši ga na čiviluk za njim to isto učinih i sa šeširo. Novine završiše na stočiću pored, naslovi u njima i onako nisu mi bili bitni, objave veridbi i vencanja.

Kao i obično Bella me je čekala, kao i uvek bila je redovna da me dočeka, sedela je a njen pegavi nos je njušio kuda sam sve bio pre nego je prihvatila da je pomazim i dam joj njenu omiljenu poslasticu. Iako je bilo već kasno popodne svetla je bilo sasvim dosta u radnoj sobi, brzo otvorih širom visoki dvokrilni prozor da iskoristim još svetla i mirisa proleća što su dolazili sa ulice.

Sedoh za svoj radni sto, upalih radio koji je prijatno pevusio neku laganu notu i moj pogled odluta kroz prozor ka nebu, Bella je pak gledala ljude koji su prolazili ispod prozora. Ona posle svega nije prezirala ljude, a ja eto jesam, i radije bih gledao nebo nego njih. Iako sam znao da još uvek ima vrednih osoba, samo jedna to više nije. Na stolu je stajala do pola popijena šolja čaja od jutros, miris cimeta je još bio jak, pisaća mašina, papiri, par penkala od oca, mastionica i porodična slika nasmejanog dede beše sve na masivnom hrastovom stolu. Tu jos beše jedino na drugom kraju stola masivni tamni telefon, simens najmoderniji model za 1927. godinu.

Podigoh noge na radijator podno prozora i dublje se zavalivši u naslonjaču odlutah u nebo, Bella je pored mene i dalje gledala ljude. Često bi tako odlutao poslednjih dana, ne dana meseci tačnije. U mašini stajaše započeta stranica romana, ali nisam daleko odmakao. Nije bilo potrebe žuriti ali previše je jeda da bih mogao čisto pisati. I nagrade nisu bitne ako ih nemaš sa kime podeliti u radovanju posle.

Iz sanjarenja me prenu ritmična zvonjava telefona, na moje halo čuh toliko poznat ženski glas

---Ja sam...

-Znam...

---Ovaj, vidi, kako si? Poče ona nekako nesigurno...

-Mogu i gore, tako da je podnošljivo..

---Drago mi je da to čujem

- Zašto si zvala, prekinuh je grubo?

---Pa ja sam samo htela da...

-Pa znam da sigurno nisi htela da me pitaš kako sam ili da mi se izviniš, jer u tom slučaju ništa od onog što si već učinila ne bi se dogodilo, zar ne?

---Nisi fer, ote joj se, ja sam samo htela da te čujem kao prijatelj, ipak posle tolko vremena...

-Prijatelji nisu oni koje tako olako izdaš, a zašto mi se čini da je ovaj poziv pre zarad smirivanja tvoje savesti nego radi toga kako se ja uopšte osećam ...

Tajac sa druge strane žice prekidan samo disanjem je govorio sve na to pitanje.

- Vidim da ti i dalje nije jasno da kada slažeš nekog bliskog, kada izdaš nečije poverenje i kada zgaziš ljubav koja je postojala, nema nazad, nema tih pitanja kako si i jel te i dalje boli sve, nema poziva na šetnju uz obalu Save ka tvrdjavi koji će biti prihvaćeni, neće jer nećeš to iskreno reći i poželeti već da bi smirila svoju mati i čaršiju...

---Mislila sam da posle svega što smo prošli možemo biti odrasli i ostati prijatelji, i imati normalan kontakt, ali vidim da si ti jako besan iako sam ti ja sve objasnila bila...

Osmeh se prolomi iz mene, niti cinika, niti radosnog čoveka, beše onaj očajni razočaravajući

-Vidi jedno pričaš a o nekom prijateljstvu posle svega, o želji da se i dalje vidimo na šetnji i da se ja pravim kao da je sve bio neki daleki san, a sa druge strane si naredila svome kućepazitelju da nikako ni poštu ni audienciju od mene ne prima, i da ako se pojavim svakakav izgovor da nisi tu mi saopšti sve dok ga ti lično ne obavestiš da ću doći....

-Zar si mislila da ja to neću znati draga?

-Zar i posle svega iskrenost guraš nekud daleko? I to prema meni od toliko ljudi u ovom gradu? Znaš da imam volje i vremena naterao bi te da sve reči i obećanja koja si spomenulu na rastanku, prijateljstvo, poverenje, susreti, pojedesh, da se boriš za svaku reč dok istina iz tebe ne pokulja da je to samo rečeno zarad tvoje savesti i tako više puta pominjano...

-Meni laži nisu potrebne, a nije potrebno da me zoveš zarad tvoje savesti, jer ti istu nemaš draga moja, moja sujeta spava, ja nisam besan samo razočaran u onu koja je činila moje srce celim, sve one poglede i reči u intimi prošaptane, sve one šetnje Topčiderom i Savom uludo protraćene.

Glasno šmrknuvši sa druge strane to je ličilo više na frktanje mačke, reče:

---Dobro razumem da nisam poželjna pa ti neću više smetati i prekide vezu..

Odloživši slušalicu, uzdahnuh ponovo, i pogledom potražih nebo, iako je sada već bilo crveno od zalaska. Reći istinu je bar meni bilo uvek lako, a ma koliko želeo reći opet bejah blag, a onaj ko je slep u srcu i kod očiju neće naučiti nikad...

Opet je ritmično zazvonio simens, namrštivši se podgoh slušalicu

-Halo?

---Oprostite gospodine , ovde Marković Svetislav, znate gospodin Pavlič iz Aeroputa mi je dao vaš broj, želeo sam da vam se zahvalim za karte i da vas obeštetim ipak ne mogu to tek tako olako prihvatiti...

-Nema potrebe zaista, vama su te letne karte potrebnije i ja vam ih neću naplatiti ili uslugu tražiti, znam da ste želeli suprugu odvesti na medeni mesec jer niste mogli ranije i da karata više nije bilo, kada sam čuo za vas rekao sam Pavliču da vam preda moje kod njega u Aeroputu u Kralja Petra ulici, želim da vam ih darujem kao poklon, znam da ste sigurno naporno radili za taj put, meni karte nisu neophodne a ni novac...

---- Kako da vam se zahvalim?

-Prosto, uživajte vi i vaša supruga u Rimu, i u vašoj ljubavi

---Hvala vam puno , hoćemo zaista, moramo se videti po povratku da vam prenesemo utiske iz Rima

-Naravno, kola Aeroputa će vas prebaciti do Vazduhoplovnog Pristaništa Beograd to je poklon vama od Aeroputa, srećan vam Rim.

Prekidoh vezu i reših se slušalice, za danas je dosta telefona, za danas je dosta svega, htedoh je na tom putu zaprositi ali ona je bila brža posle svih tih lepih godina ljubavi koje su nestale u moru njenih laži, ali bar neko će imati priliku da iskreno podeli sebe sa drugim i to mi natera osmeh posle dugo vremena. Bella je već bila pokraj mene, spustila je glavu na moje krilo i uživala dok sam je mazio, a ja sam gledao u sada već zvezdano nebo i plovio nekud daleko, dalje od mog stana u predratnom Beogradu, dalje i od Rima....

Prozor

Beše mrak svuda okolo, i očima je trebalo da se naviknu tamu, ali miris miris je ono što je pre vida umu pojasnilo šta je san a šta java. Miris vlažnog betona, gvožđa što u njemu truli, miris urina, krvi, zadah smrti, baruta i karbida. Da li uopšte i otvoriti oči u takvom paklu? Više se niko nije ni mrdao niti jaukao, bila je ona mučna tišina gde se čuje i svaka kap vode kako sa plafona pada.

Napipah pištolj, mada sam znao da je prazan, nema ničega, moje sreće skončaću u mračnoj rupi, znao sam da nema nigde više municije već sam pretražio dok sam mislio da će pomoć stići, da su neke stvari moguće. Da su moguće, jer ako je ova noćna mora moguća onda je sve drugo moguće, mrak pred očima mrak u očima, mrak svuda, samo ona voda još negde kaplje ili je to krv?

Popodne nikako da dodje iako je bilo posla, posto je sat konačno otkucao četiri, okrenuh ključ i znak zatvoreno, pod će sačekati prvi sledeći radni dan, žurno skidoh mantil, navukoh sako, šešir i novine koje od jutros čekaše da se otvore. Zatvorih žaluzine uz neprijatnu škripu i žurnim koracima se udaljih od apoteke, kao da nje više i nema. Kratka stanka na putu kući po jedan buket šarenog divljeg poljskog cveća, izmamiće osmeh kada stigne kući.

Kao i većina zgrada stepenište je dugo i zavojito sa odmorištem u kome je poveći prozor sa širokim prostorom za cveće sa unutrašnje strane, cveća naravno nije bilo svuda, a naš stan beše jedini na zadnjem spratu i taj prozor je nekako dobio posebno mesto poput našeg malenog vrta, a najlepší cvet u njemu beše upravo ona. Dok sam sve brže preskakao po dva stepenika žureći ka vrhu i nateravši umorne noge znao sam da ću je opet tamo zateći. Kada sam konačno stigao usporio sam provirivši prvo iza ugla.

Naravno sedela je u prozoru koji se kupao u suncu i čitala knjigu okružena cvećem, kako a da taj prizor osmehom ne ispratim? Imala je svoju svetlu plavu košulju na sebi, zarozavši duge rukave koji su otkrili njene glatke ruke, ledjima je oslonjena na zid, a jedna noga je savijena izvirivala kolenom izmedju cveća, od druge se samo vrh stopala dao videti, bilo je toplo tu na suncu, i da nije ulica dole pomislio bih da talasi morski dole pevaju.

- "Hej, opet ti je tu bilo najudobnije za čitanje knjige?"

- "Ha, sasvim moguće, a možda je i to zato što ovako mogu videti deo ulice, a tako i tebe kada naidješ ili se prosto sunčam". Naravno oboje smo se već uveliko smejali na naše svakodnevne dočeke, ustala je lagano i gipko poput kakve vitke srne, na suncu njene tamne oči su delovala tako tople i duboke, po koja nemirna šiška crne kose bi ih sakrila na tren.

- "Danas sam te nešto duže čekala", uhvativši me za ruku uvukla me je u stan kroz velika dvokrilna vrata.

- "Znaš i ako si danas samo ti radio i ja sam se umorila i znam pravi način da se odmorimo", reče zaglivši me vragolasto uz poljubac, skinuvši šešir sa moje glave i probajući ga,

- "Sta veliš kako mi stoji"? stade zabacivši ga unazad uz blago pućenje koje se sekund kasnije pretvorilo u široki osmeh, i tek tada shvatih da na sebi ima samo košulju,

- "Šta li si to smislila, nešto si mi sumnjiva znaš", pripretil joj prstom To je samo izazvalo salvu osmeha, i ubrzo se i ja reših suviše odeće i podjoh za njom.

- "Skoro sam pala u iskušenje da te ostavim da me čekaš, ali nije to onda to", otvorila je vrata kupatila i uvideh čitav roj sveća. Kupatilo je bilo jedno od većih i imalo je čak i svoj prozor sa više malih okana, ali i mada je bio dan uvek je bila polutama unutra, sa svećama je dobijalo neki dugi izgled, nije to više bila naša kupaonica, bio je to naš udobni kutak.

Toplom vodom smo ispunili kadu i ubrzo je njena košulja poljubila crno bele pločice.

Od prvog trena kada ju je video mislio je da je prelepa, a kada ju je prvi put video naga pitao se kako je moguće da je jos lepša nego što je u snovima sanjao, tako i sada imao je osmeh gledajući je kako stoji naga pred njim kao i on pred njom, ali i ona je znala kako deluje na njega i samo je skupila oči i gledala ga poput mačke koja vreba vrapca, ali nije on gledao njena bedra, niti grudi ni glatku kožu mirisa proleća, gledao je pravo u njene oči i ubrzo su bili zagrljeni.

- "Ima li išta lepše nego posle posla se opružiti u kadi punoj tople vode a"?

- "O da ima", odgovorih joj već polusvestan od tople vode

- "Jel a šta stvarno sada bi da te čujem"? Beše gotovo pa uvredena.

- "Ima, a to je biti u kadi punoj vrele vode sa tobom", i privukoh je još jače na svoje grudi i pošto se uverih da joj od tih reči oči jače sijaju poljubih je dugo i strasno. Ni sam više nisam znao koliko dugo sm otako ležali uz povremeno dolivanje još tople vode.

- "Moramo van pretvorićeš nas u pihtije", skoro povika, mada nije ni pokušala da ustane.

- "Uh ja baš mrzim pihtije", i nastavih da je ljubim, nije mi se izlazilo van, zapravo nisam zeleo da se odvojim od nje. Na kraju smo ipak ustali, trebalo je i ručati, a i nije više bilo tople vode a i sveće su utihnule. Uz pripremu sada već večere setih se novina iz džepa sakoa i sedoh i otvorih ih na stolu, a naslov beše preko cele strane uskoro rat.

Prošlo je još neko vreme našeg ustaljenog života, prosto sve je teklo mimo nas, mi smo sami sebi bili dovoljni, razmišljali smo da napravimo vitraž od okana na prozoru naše bašte, ali smo odustali jer tako ona nebi imala jasan pogled na ulicu. Ali okolni svet je počeo da ulazi u naš mali skromni svet, osećalo se da se nešto iza brda valja, posao je skoro stao, a i kada sam je konačno jedan dan upitao šta nam je činiti nije se dala, nije htela da odemo nekuda daleko i priznajem imala je jak argument

- "A ko ti kaže da će tamo biti bolje, ovde bar znamo sve". Priznajem bila je ubedljiva kada je to htela, ali sve je išlo brže nego što bi to želeli, i naravno jednog jutra je u novinama usledilo i ono mobilizacija, poštar je revnosno doneo poziv dok sam bio na poslu, zatekoh je za malim kuhinjskim stolom kako razbarušene kose uplakana sedi bosa i gleda u to parče papira na stolu.

- "Nećeš ići, zašto ti, neću te dati, nemoj ići molim te.... " , njeno lice je prešlo put od besa do očajaja Onda se potpuno slomila i dugo je još plakala u mom naručju, a na pozivu je moje ime, broj dan i vreme gde da se javim. Tu noć smo proveli dugo, zajedno i besano. Ujutru sam obukao uniformu koja je stajala na dnu ormara, zakopčao oprtače, nazuo cokule i stavio kapu, a ona mi reče

- "Baš ti lepo stoji uniforma, a nisi čak ni pukovnik"

- "Ma daj, kome pa stoji vražja uniforma, nije ovo za paradu, ali ima istine u tom tvom", rekoh više za nju nego za sebe, jer ona ostaje a ja sam taj koj ide nekamo.

- "Nemam snage da te ispratim do stanice, prosto, i ovako mi je teško , razumeš me" ? reče jedva držeći suze Poljubih je i krenuh lagano dole, ostala je u vrhu stepeništa prateći me pogledom, i kada sam izašao na ulicu mahnuh joj jer je već bila na prozoru, okrenuh se i odoh na stanicu.

A dalje pa šta reći, rasulo, izdaja, pogrešne odluke i to sve me dovede u bunker na obodu nekog mesta čije je ime najmanje bitno, ali je lokacija ta koja na mapi je presudna. I šta sada opet sam budan i gledam u mrak, čujem gde lupaju po masivnim vratima, mada slabo će uspjeti išta.

- "Hej vi unutra predajte se!" Sanjam li ili neko od naših me zove na predaju, ne evo ga ponovo više nešto, još kad bi se ovi na vratima umirili, ko je to , zarobljenik, izdajnik, prevarant?

- "Predajte se, nemate nikakvih šansi, kralj je pobegao, nemate se za koga boriti ! " Napipah čuturu i poslednjih par kapi popih, znao sam da mi je glas gotov bio još od žedji i vike.

- "Nije li zakletva data glasila za Kralja i Otadžbinu ? " Na kraju je rekao samo jedno oko čega sam se zaista zamislio.

- "Želite li umreti tu kao pacovi u rupi ili se predati, jer ovi seju smrt i imaju je viška, a na zakletvu gledaj kako ti je volja! "

Potrajao je moj put do vrata, trebalo je u tom mraku preskočiti tela saboraca, odbačene opreme, i trebalo je otvoriti ta vrata, čim su počela da se otvaraju zatvorih oči jer posle toliko vremena u tom mračnom paklu svetlo nije tako prijatno, ali osetih toplotu na licu i videh i kroz kapke svetlinu, skoro belu. Vrata su se otvorila uz škripu, istupih ispred njih medju naoružanu grupu u sivom, krkljali su nešto na svom nemačkom, meni više nije ni bilo bitno, projuriše mimo mene a ja sedoh vani na rub zemljanog zida. Levo se stvori prilika u istoj uniformi poput moje, sa trakom oko ramena u boji.

- "Samo si ti ostao, a unutra ima li ko živ? " Odmahnuh glavom, ispred mene behu dvojca što su me pazila, a sunce beše tako toplo i svetlo kao da ga prvi put vidim.

- "Znaš plašim se da ovi neće tako lako preći preko toga što im je ovde dosta drugova našlo kraj, ipak se nadam da će te zarobiti." Ni njegov pogled nije govorio da veruje u to što je rekao, zatražih od njega cigaru i vatre, svoje odavno nisam imao.

- "Šta si bio pre rata? " Izustih dok mi je dodavao cuturu sa vodom zajedno sa cigarom.

- "Lekar ote mu se, lekar sam, ali kada je sve krenulo ka zlu pokušao sam da pobegnem, ali su me ovi stigli, spasilo me to što znam nemacki, pa me dovukoše ovde da im prevodim, a ti?"

- "Nekad sam bio apotekar, a sada sam mrtav čovek, jer ovi čim se pojave vani neće se dugo bakćiti oko mene" , i u tom skinuh šlem, beše to izgrebani adrian maslinaste boje, te ga položih na zemlju, glava mi je i ovako bila teška a i on mi neće više biti od pomoći.

Tako je i bilo, pošto su se pobrinuli da je unutra sve uništeno i mrtvo izašli su van, dva dima cigare povukoh pre nego što su dva moja čuvara zapucala na znak svog oficira. Eto me draga oprosti, poslednje što videh behu oblaci beli ko paperje na plavom nebu i onda tama.

Bol, kako je to moguće zar ga i u smrti ima, bol poput užarenog koplja u grudima, bol i belina u očima od njega.

-"Polako, stani brzo popi ovo pomoći će ti za bol."

-"Kako, kako sam živ?"

-"Eh, kada su te upucali nije ih bilo briga za mene a ni za tebe, samo su otišli dalje, ja sam doduše rekao da si mrtav a oni da te bacim u neku rupu, ipak sam te uspeo odneti do sela i sada smo bezbedni kolko tolko, a i srećom po tebe nisu se nešto proslavili u gadjanju, al daleko od toga da si još uvek dobro."

Tečnost beše gorka i ljuta, peklo me je celo telo i od nje i od bola, jedino što sam znao je da još uvek dišem i da moram što pre stići kući i naći je nadam se u našem vrtu na vrhu stepeništa...

Antoan Bek - Prozor II deo

Konačno sam uspeo stići nazad do našeg grada, još koji blok zgrada i doći ću joj bliže. Od dugog puta umorne noge bole, tabani se na cipele žale ali je korak sve brži. I konačno eto me ispred zgrade, cela je i već vidim senku njenu na prozoru ili se moj um to igra. I krenuh uz zavojite stepenice preskačući po dva stepenika svaki put, i eto me još samo dva i iza ugla je ona, eto je u našem malom vrtu, ona najčepši cvet. Zastadoh, osmeh već imam i taman da se okrene nešto me kreće vući dole, od stepeništa nastade ponor poput zdenca dubokog, a zavojiti gelenderi se pretvoriše u zmije otrovne i ona mi nestade dok u ponor padam sve brže i brže.

- 'Neeee' !

Uz bol u grudima prenuh se u krevetu, sav u znoju hladnom u četiri skromna zida kuće. Moram krenuti odma beše jedina misao, i trapavo iskoračih iz kreveta, i krenuh prema vratima, ali noge neće da slušaju, sve su slabije i slabije i već me vid vara uz blesak beline i vrata besne kao brod u oluji, još koraka par i nastupi mrak.

- *'Imao si sreće da sam bio u kući kada si se srušio, šta si to uopšte i pokušavao?'*

- 'Nije li očigledno, krenuo sam kući'

- *'Znam zašto želiš ići kući, ali u takvom stanju ni do kraja sela nebi stigao a kamoli do nje'*

Ćutao sam jer ma kolko se bunio u sebi znao sam da je potpuno u pravu, tek tada videh svež zavoj i da je zabrinut.

- *'Znaš skoro da nemam lekova uopšte a ta tvoja rana nikako da zaceli, i prosto više ni sam nisam siguran šta uraditi'*

- ' **To je bar lako, napravićemo nove lekove uz pomoć majke prirode** '.

Samo je zastao i pogledao me na tren, kao da opet buncam. Ali uskoro ga je prošlo i prihvatio se sveske u koju je zapisao šta treba da nadje i kako da napravi. Posle par dana novi lekovi su počeli da daju rezultate, i konačno sam osmeh mogao da vidim na Peterovom licu.

- '*Odlično, rana je skoro skroz zacelila i uskoro ćeš moći da ustaneš iz tog kreveta, ali tek treba da skupiš snagu*'.

- '**Vidiš nikako da te pitam šta si uradio sa mojom uniformom** '?

- '*Spalio sam je, opasno je ako je nadju, jer svi oficiri poput tebe bi bili poslani u zarobljeništvo, a ovako ako te predstavimo kao jednog od nas bićeš slobodan i moći ćeš da odeš po nju*'.

- '*Evo imao si kod sebe samo ovo*' i pruži mi mali srebrni medaljon, u kome je samo uvojak kose i kratka poruka '**Tvoja sam**'. - Nije volela da se slika, stalno je pričala kako slike krađu dušu da bi je posle same imale.' Pomirisah uvojak i mirisao je na med i prolece i posle svega sto je prošao na meni.

- '**Nemac, nadam se da znaš da ja neznam ni reč nemačkog, ili imaš neki plan** '?

- '*Pa naravno da imam, naučiću te nemački, bar da ga znaš dovoljno dobro da niko ne posumnja u tebe*'.

Zatim je otišao do kredenca na desnoj strani sobe, otvorio fioku i iz brižljivog zavežjaja izvukao dokumenta i pružio mi ih

- ' Izvoli, od danas si ovo ti, Antoan Bek, moj brat ' .

Lice na slikama i sa bradom je podsećalo na mene na neki čudan način, mogao sam samo da podignem glavu i upitno ga pogledam.

- 'Možda si me spasio zato što te zapravo podsećam na brata'?

- 'Moguće, a možda je to i zato što sam mogao da te spasim' ?

Nisam ga ništa više pitao, samo je izašao napolje i zatvorio vrata od sobe na kojima je bio vitraž u boji. Zeleni belo plavi sa patinom od starosti , jedine boje u sobi tokom mojih meseci. Sledeći dani su se pretvorili u nedelje a ovi u mesece, svaki dan sam bivao sve jači, svaki dan sam mogao da načinim sve više koraka, prvo do vrata a potom i van. Kako je bilo lepo videti ponovo sunce na licu.

-'Mislim da konačno možeš da napustiš tu sobu' , dade mi novu svakodnevnu odeću, i reče da me čeka u drugoj sobi. Tamo beše ogledalo i poveći emajlirani lavor iz koga se dizala para od vode, lice u ogledalu beše potpuni neznanac duge kose i zarasle brade, očiju koje nisu videle dugo sunce. Mislim da je vreme, reče i otvori vrata i izađosmo na sunce, beše još lepše nego kada sam ga video izlazeći iz svog betonskog groba.

Dani su se redjali dalje sami, već je i leto došlo, selo je bilo neveliko a kuće su bele, i dok su drugi radili u poljima ja bi sa Peterovom ćerkom išao u duge šetnje da bi našli sve što mi treba za lekove. Ona beše taman u godinama između devojke i devojčice, dete rečno plavih očiju i smeđe zlatne kose noseš prošaranim pegicama. U celom haosu rata koji nas okružuje ovo mesto je bilo poput oaze, a ona kao i svako dete leti vedro i nasmejano. Peter nije mnogo pričao o prošlosti, osim da se povukao na selo posle smrti supruge. Nije je uspeo spasiti, i grad mu je smetao, previše ga je sve podsećalo na nju, jednako možda koliko sve ovo mene podseća na daljinu sada. Najgore je čekati kada ishod nije potpuno od tvojih ruku zavistan.

Svake večeri kada bi legao iznova bi me bolovi budili, Peter je tvrdio da je to od rana mada su zarasle, ali ja sam osećao da to nema veze sa tom ranom, to je daljina u tuzi na koju me podseća miris uvojka njene kose. To je rana za koju nemam leka dokle god sam u ovom kavezu sigurnosti i poštete.

Svake večeri ona je tu uz mene u mojim mislima, a moj um vrti zaglavljen između sećanja i sna i od svega niti plete poput pauka da bi sačuvao razum. Koliko smo voleli da se vozimo tramvajem u sumrak, zagrljeni na zadnjoj platformi, tvoja kosa bi dobila nijanse crvene boje umirajućeg sunca, osmeha kome nisam nikad mogao da odolim još od prvog dana kada smo se ugledali baš tu.

Tramvaj je lenjo kloparao svojim mirnim ritmom, dok sam ja ljubio tvoj vrat zaklonjen tvojom mirisnom kosom, taj miris meda je bio najsladji na tvojim usnama za kojima sam uvek toliko žudio, tvojom toplom rukom na mojim grudima, šapat u mojim ušima u mojim snovima koje jutrom toliko bole.

Vreme je i dalje mlelo svoje minute poput mlinskog točka. Beše već došlo vreme da se ubire i letina i u toku dana bi skoro celo selo otišlo u polja dok bi samo par starijih deca i ja ostali u selu, ja sam se posvetio da im ostavim dovoljan broj čajnih mešavina i lekova da imaju kada odem.

U jednom momentu upade kroz već otvorena vrata omaleni deran vičući : -' ***Vatra Vatra Antoane, gori senik , Elena je tamo ' !***

Znao sam da je veliki ambar sa senom omiljeno mesto za dečiju igru u selu, i potrčah tamo gde se već par starijih okupilo noseći vodu u kofama iz bureta sa kišnicom, vrata ambara su bila poluotvorena i plameni jezici su siktali kroz njih, beše otvor još jedan gore gde je bio kotur i konop, jedini ulaz. U trku skinuh dva bela čaršafa što su na konopcu bila, i natopivši ih u buretu kišnicom krenuh brzo uz konop da se penjem. Kada sam ušao sve je bilo puno gustog belog dima koji je poput magle nekuda tražio izlaz, videh je kako se čvrsto drži za stub široko otvorenih zenica crvenih od dima.

-'Elena, dodji moramo krenuti, Elena ?'

Medjutim i dalje je stajala i shvatih da je strah jači, spustih se pred nju.

- 'Elena, slušaj me nemoj se plašiti vatre, zar ne vidiš kako je lepa pomisli samo na te boje njene žuta, narandžasta, crvena, plava, vidi kako lekulaju poput zrakova sunca, ali samo malo vode i plamenu je kraj, samo malo vode Elena i nema je, a ja imam vode podji sa mnom molim te?'

Taman tolko je bilo dovoljno da me pogleda krupnim očima i da se privije uz mene, umotah nas vlažnim čaršafima. Um ima gadnu naviku da sekunde ponekad produži u večnosti, pljusak vode je usledilo kao spas. Odmotavši čaršafe pustih Elenu taman da potrči ocu u naručje, sada je trebalo ugastiti vatru što besni, ali je to bila uzaludna bitka. Plamen pošto mu je izbegla žrtva je lizao zgradu svom svojom jačinom, hranjen senom u svojoj utrobi. Palacao je svuda kuda bi mogao u stopu prateći dim što kulja, i iako bi utihnuo posle kofe vode nastavio bi tamo gde je i stao. Od cele zgrade je na kraju ostala tamna razvalina puna crnila. Dim je naterao sve da se vrte nazad do sela taman na vreme da nas sačekaju. Peter je samo sedeo sa elenom smejući se i plakajući istovremeno. Posle svega je prišao sav crn od vatre i vode.

- ' Spasio si mi Elenu, kada sam te spasio nisam to učinio jer sam ugledao nestalog brata, nisam to učinio jer sam tako dobar čovek, učinio sam to jer te nisam mogao ostaviti tamo i sada vidim da nisam pogrešio.'

- 'Mislio si da si spasio nepoznatog čoveka a eto vratio si brata Petere.'

- ' Dobrodošao kući Antoane, brate moj', zagrlivši me svojim krupnim rukama, a Elena je sledila njegov primer. Sledećeg jutro smo se pozdravili, celo selo me je pratilo, svako je dao po nešto što je mislio da će mi biti od pomoći na putu, i mahali su mi dugo dok sam se gubio u ravnici na putu koji kao da je njena ruka kistom povukla po svom platnu. Pogledao sam zadnji put ka selu, i nastavio dalje u inat stopalima i miljama.

Sada sam postao Antoan Bek, i još uvek dišem i moram što pre stići kući i naći je nadam se u našem vrtu na vrhu stepeništa...

Svetla ljubavi Prozor III

Osloboditi noge težine koraka ume biti tako blažen osećaj, na to sve još sesti konačno u toplini doma. Naravno da nije dugo trajala ta idila, znao sam da me je ceo dan željno čekala.

- Znaš ipak je Nova Godina, možda bi se mogli malo više posvetiti tome?

Nisam ni morao da se okrenem ka njoj da bi znao taj pogled kojim me gleda

- Kad kažeš Mi, misliš zapravo na mene?

Naravno imala je pogled pun prekora i šale u jednom i tobož podbočene ruke i ljutit stav

- Okitila sam jelku, stavila poklone pod nju i ti bi mogao da pridodaš nešto sada

Ustajući joj pridjoh blizu te je obgrlih oko struka i privukoh na svoje usne

- Pridodaću ljubav, mislim da je to sasvim dovoljno

I osetih njene tople usne, trag njene soli za kupanje, provukoh ruku kroz njene uvojke kose i skliznuh na meki somot njenog vrata. Nije se protivila, usne mi je svoje podala, ali je na kraju ipak dodala

- Ljubav neće svetleti noću poput šarenih lampiona , još uvek ostajući u mojim rukama

-Cenim da bi mogli i po tom pitanju da učinimo nešto

Na osmeh je odgovorila istim i ipak mi dodala kutiju sa svetlima i otišla nam natočiti toplog čaja punog egzotike dalekih predela Afrike i Azije. Ali sam znao da joj osmeh krasi lice, uvek je nalazila načina da svojim osmehom izmami moj ma koliko bio loš dan ili tren.

Ubrzo su šarena svetla krasila taj ugao stana, drvo ispod kog beše taman dovoljno poklona. Odjednom je ugasila svetlo i soba je zaigrala u boje.

-Ovako ti je lakše da se diviš svetlima, prošapta zagrlivši me dok je soba bila puna boja ljubavi

Samo raznobojne svetle tačke koje trepere izmedju neba i vode negde na kopnu dok gvozena utroba broda ritmično prede poput nekakve lenje mačke sekući vodu uz blagi šum. Uz vodu nije nikada toplo, ali je prijao ovaj sveži zrak.

Nedaleko ulevo je bila na ogradi poput mene i ona, misteriozna putnica čija je kosa boje žara virila ispod tamne marame.

-Imaš li vatre, prozbori rečima baršuma, - Nažalost nemam

Nije napravila nikakv zvuk samo se ponovo naslonila na ogradu pored mene i nastavila da zuri u svetla pored kojih smo prolazili.

-Deluje sve tako normalno, tako uobičajeno, kao da je ovo sasvim obična noć a ova svetla samo svici koji se dižu iz žita

-Deluje, ali oboje znamo da nije tako, mada bi voleli

-Za neke je ovo okupacija, za neke je ovo sloboda odgovori iznenada na nemačkom, i osetih i njen pogled a i još jedan na sebi

-Rat nije doneo nikad nešto dobro, on donosi samo košmare i smrt, ma kako ga sakrili iza nekog drugog naziva, na bilo kom jeziku

-Možda, a opet stalno nam se vraća, i upali cigaru upaljačem koji je izvukla iz dzepa, i posle smo nastavili da gledamo u noć, ona tražeći svice, a ja svetla iz mog dzepa najlepših sećanja, ožiljak je počeo da boli kao i mnogo puta do sada.

Jedno laku noc i kratak pogled, pre nego se povukla ka ulazu u brod, iz tame pored vrata je izronio njen pratilac koji nas je nesumnjivo celo veče prosmatrao. Uz zvuk težine vrata su odvojila mene od njih i mogao sam da nastavim da kopam po svojim sećanjima. Po sobi okupanoj svetlima ljubavi na tvojoj koži, tom vratu i sjaju u očima, sećanja cure sama u mraku a rana sve više peče, ili je to samo srce koje se ispod krije...

Mrvice koje život znače

Nekako vrlo brzo shvatimo da nas život uči svaki dan i korak koji napravimo dok smo iznad površine. Ali on ima više načina kako to čini, ponekad je to elegancija virtuoza sa floretom koji se vrti kao čigra i koji svoju smrtonosnu lepotu donese brže nego što se setimo da trepnemo.

A ponekad je trapav i direktan poput pijanog grubijana koji vas pesnicom u stomak baca u prašinu.

Prva lekcija je da je sve prolazno, a pre svega mi sami i naš svet koji tako olako prihvatamo. Ako misliš da pričam bezveze, lezi u tišini i zaklopi oči svoje i pomisli da više nema te, i šta će biti sutra za tebe više nema značaja.

To je ona spoznaja da kada ti se svet sruši, digneš glavu i vidiš da on i dalje teče i to bez nas, a mi nismo za njega veći od tek pokojeg zrna peska, a opet nadje vremena da nam u vidu packe neku mudrost udeli.

Shvatimo brzo da nosili tugu u sebi ili smeh, nas čine podjednako i jedno i drugo, i da bi se neko smejao drugi mora plakati, jer nije sve ni fer ni na ravne časti podeljeno, svet je lep ali to mislimo samo kada nam ide sve kako želimo.

Vidiš nekoga, pojavi se nestane, drugi neko ostane, ideš dalje gaziš, padaš, ustaješ i grabiš dalje najbolje što misliš. Ona velika knjiga zvana uputstvo se zagubila dok si negde pomerao stvari da bi počistio prašinu, a možda je iza ormana zapala baš tada kada ti je trebala, i šta sada, kreneš pa šta bude, svakako znaj da će ti se odgovor ponuditi ubrzo kakav takav.

Nadamo se svi da će biti najbolji. Sedneš na klupu kada te preseče miris prvog dana škole i četinara ispred ulaza, ili opojna slatkoća prvih usana što su te nevinom ljubavlju nežno ljubile, prvi i možda poslednji put iskreno i bez skrivenih motiva, boje neba u očima u kojima si video da više nisi sam.

Sećanja na one za koje je svet prestao da postoji, a koji nisu nestali sasvim za neke od nas. Obično bi mi rekli da se nisam uklapao u njihov svet pa su me ostavili usamljenog, ali stvari su

zapravo drugačije, nisam vas možda želeo u mom svetu, pa sam ja vas izbacio da se igrate u toj imitaciji vašoj.

Šta je život pitaju se mnogi, a to je i onaj dugo očekivani plač bebe koji čuješ sa osmehom, i nebo koje se i zacrni i razvedri kada zaželi, i ladne pločice na kojima bosu stojimo i znamo da ako je lepo to bi moglo proći, ako je loše, moglo bi gore biti samo pomisli, a ako je ružno i to će proći, jer svet se neće vrtiti oko nas, već se mi vrtimo oko njega poput čigri i skupljamo te male mrvice što nam ih on pred noge baca.

Put, tockovi i nebo

Ima li i veze to gore napisano? Ima li ponekad i potrebe da svaka priča ima naslov, poput broja u kartoteci pod kojom je zavedena i nekud u mračne magacine bačena?

I ima i nema, do kraja teksta svako može sam da izvuče zaključak koji želi.

Uvek se deo ljudi poistovećuje sa svojim kolima a deo ne, nekima su deo porodice i drug čak mu i ime daju, a nekima je to sve strano i bizarno. Imaš ime za auto? Čuh jednom praćeno izveštačenim kolutanjem očiju i piskavim glasom. I njamanji čamac ima ime, a tek veća barka, u čemu je onda čudjenje za auto?

Kada neko pogleda to vozilo, odma mu upadaju u oči hiljade problema, to znam i ja sam, ali kada sednem u njega i setim se da je svaki put me odvezao kada je trebalo kako je trebalo sve mu je oprošteno.

Kada sam oca morao da ostavim u ambulanti dok su se lekari borili da mu spuste pritisak, ja sam morao da predjem 60 kilometara, 30 u jednom pravcu od vrata mojih do vrata njegovih zarad birokratije u vidu parčeta pečatirane knjižice.

Skoro ceo život sam proveo na tom putu , na tih 30-30 kilometara, puta koji greške retko prašta. Vozio sam koliko god je auto mogao da postigne tog dana, trebalo je otići, vratiti se, ubediti ga da je pomoć potrebna, odvući i urgentni i onda uz pomoć lekara tamo ubediti da mora u bolnicu.

Lekari su znali kao i ja sve, i dogovor smo lako postigli, trebalo je samo da odem i da se vratim. Bilo je leto, pakleno i vruće, motor brekće nije ni mlad više za te jurnjave, točkovi se okreću gume po putu zuje, ja samo pritiskam gas i vozim.

Dobro znam koliko mi inače treba za tu relaciju uobičajenom vožnjom, i znam da sam se vratio a da zapravo skoro i da nije bilo to vremenski moguće, učinio sam to tada i više nikada, čak ni one večeri kada više nije bilo žurbe.

Kada sam ga smestio konačno tog popodneva u bolnicu, vratio sam se u malenu uličicu iza bolnice, opaljenu paklenim suncem bez jednog drveta hlada, kanjon uski betonskih sivih zgrada i prozora, tu me je moj auto čekao krvareći po asfaltu svoje tečnosti.

Obično važim za jakog, i tapšu me po ledjima bravo, možeš ti to i slične gluposti ljudi koji nemaju pojma šta bi i rekli ali eto umesto da čute moraju situaciju učiniti još gorom.

Seo sam u kola i tek tada me je sve sustiglo. On je bezbedan i spašen u bolnici, a ja sedim u prljavoj suvoj paklenoj ulici suncem okupanog sivog betonskog Beograda gde se sve živo nekuda sakrilo. Nemojte me shvatiti pogrešno, ja volim svoj rodni grad ali ponekad mi knedla stane u grlu u tim danima od njega kada miriše na vatru, pesak, mačke ljude i sivilo, na kraj i na pakao.

Upalih motor vrelih ključem i odvezoh se pravo u servis.

Od tada je auto bio poput dela vojne opreme, snabden da u bilo koje dana doba ili noći projuri tih 60 kilometara, uvek je toliko bilo para ili goriva ostavljeno, sve sipano i zategnuto makar ja morao peške ići.

Dve godine kasnije, dve godine pre ove, jedne večeri je opet morao ići, ali tada nije više bilo žurbe.

Zovem i zovem odgovora nema, gledam na sat, i brojim ako se nije ranije javio sada bi trebalo, ako ga nije ranije čuo sada je trebalo. Okrećem prijatelja, govorim mu da podje, verovatno je ništa ali za svaki slučaj. Kasno je već je prošlo deset navečer, ali zna on moje ali. Jer ja retko grešim. Odma sam tu mi kaže i prekida liniju, a ja još jednom zovem i zvoni zvoni taj telefon na 30 kilometara od mojih vrata u noći.

Pre nego sam krenuo, večerao sam, možda sam lud pitao bi sada neko, možda nije primereno reći će neko kada bude stigao do kraja teksta.

Moguće sasvim, ali prosto sam znao ono što se desilo, znao sam jer je jedini odgovor u mojoj glavi zašto telefon samo zvoni bez onog Halo upravo ono što nas sve čeka a mi do kraja odlazemo.

Znao je da znam put, znao je da mogu brže ali me je samo pogledao i nisam ni jurio, tih 60 kilometara mi je najduže trajalo ikada, jer idete da potvrdite ono što je vaš um doneo kao jedini mogući zaključak, kao jedinu moguću istinu, a to nije odgovor koji mi se dopada, to nije nešto što bih ikome pozeleo, i tada sam pozeleo da sam pogrešio.

Put je prazan, ponegde protutnji neki trag svetla, sve je mirno čuje se samo ravnomerni huk motora i zujanje točkova po putu, metar po metar, svaki kilometar klizimo kroz gustu crnu noć.

Nisam ni taj put pogrešio. Na putu nazad ja više nisam ni vozio, prošla je cela noć i jutro se budilo, ono neće stati ako mi za njega nestanemo, auto je klizio a ja sam samo pomislio da zadnje što je on video beše nebo.

A nebo uvek lepo je.